

DOPIS NEMOCNÝM

ADVENT - VÁNOCE 2019

Milí přátelé,
drazí nemocní, milí senioři, sestry a bratři,

v nedávných listopadových dnech jsme si připomněli 30. výročí svatořečení Anežky České a současně s tím i výročí nabytí svobody v naší zemi za tzv. sametové revoluce. Mnozí jistě máme v živé paměti ten pocit uvolnění i jakéhosi nadšení s vizí, že teď bude vše jinak, že se mnohé změní k lepšímu. Nechci se nyní rozepisovat, jak jsme tohoto daru svobody využili, ale chci zůstat u onoho momentu osvobození. To, co se zdálo nemožné, pád komunistické nadvlády, se stalo skutkem.

Věříme, že v tom byl zásah nebes na přímělu svaté Anežky. My se chystáme oslavit ten nejzásadnější „zásah nebes“, a sice příchod jednorozeného Syna Božího na tento svět. Co nebylo v lidských silách, Bůh uskutečnil skrze svého milovaného Syna. To je pro nás pro všechny, pro všechny generace lidí a pro celý svět, nezasloužený a nedocenitelný dar. Ježíš nás přišel osvobodit od totality hříchu, přišel nám vrátit Boží dětství, ztracené Adamem a Evou v ráji, nabídnout dar nového života. O Vánocích neslavíme jen nějaké výročí události, ale skrze liturgii se stáváme jejími účastníky, zakoušíme, že tento spasitelný dar Boží je stále aktuální a stále živý. Pán stále přichází, osvobozuje a pozvedá, touží spočinout v našich srdcích, nalézt v nich svůj příbytek. V nás a skrze nás uskutečňovat spásu světa. Jsme si toho dostatečně vědomi? Nebo Vánoce „proletí“ kolem nás bez většího povšimnutí, pomínou s odloženými dárky a zkonsumovanými dobrotami? Nemělo by se něco nově pohnout v našem nitru? Neměli bychom vše dát stranou a jako pastýři pospíchat objevit Boží lásku v tajemství Ježíšova Vtělení a Narození?

Pokleknout před Spasitelem, vzít Božské Dítě do náruče srdce a pevně je k sobě přivinout, v gestu věrné oddanosti? Možná bychom i zde měli volat k Pánu spolu s apoštoly: „Dej nám více víry?“ Abychom v jejím světle stále více chápali, co nám Bůh nabízí.

Přeji vám, moji milí, ať je letošní Advent pro vás časem růstu v touze nově nalézt přítomnost Boha ve svém životě. Časem odkládání nepodstatného, odevzdávání svých životních situací do Božích rukou i časem volání po nové Boží milosti v kajícnosti nad hříchy. A Vánoce ať pak zazáří ve vašem srdci novou radostí, novou nadějí i novou svobodou.

František Václav Lobkowicz
biskup ostravsko-opavský

Sláva Páně se rozzářila kolem nich **Z promluvy papeže Františka o půlnoční mši na Vánoce 2018**

Betlémští pastýři nám také říkají, jak jít Pánu v ústrety. Během noci bděli; nespali, nýbrž dělali to, co nezřídka Ježíš požaduje slovy: bděte. Setrvávají v bdění, čekají bděle ve tmě, a Bůh »se rozzáří kolem nich« (srov. Lk 2,9). To platí i pro nás. Náš život může být očekáváním, které se i v noci plné problémů svěřuje Pánu a touží po Něm, a potom obdrží Pánovo světlo; anebo nárokem, kde se spoléhá jenom na vlastní síly a prostředky, ale v takovém případě zůstane srdce zavřeno Božím světlu. Pán je rád očekáván, a nelze jej očekávat na pohovce ve spánku. Pastýři se proto dávají do pohybu, »pospíchali«. Nestojí bez hnutí jako ten, kdo se domnívá, že je v cíli a nic nepotřebuje, nýbrž jdou, nechají stádce nestřežené, riskují kvůli Bohu. A když uviděli Ježíše, přestože nebyli odborníky na proslovy, jdou a vypravují o Něm, takže »všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli«.

...

»Pojďme tedy do Betléma« (Lk 2,15) - tak pastýři řekli a učinili. Také my, Pane, chceme jít do Betléma. Cesta je i dnes strmá, je třeba

překonat vrchol sobectví a nesmeknout se po strži zesvětštění a konzumismu. Pane, chci přijít do Betléma, protože mne tam očekáváš. A uzříš, že Ty, položený v jeslích, jsi chlebem mého života. Potřebuji jemnou vůni tvé lásky, abych byl chlebem lámaným pro svět. Vezmi mne na svoje ramena, dobrý Pastýři, a budu moci i já, Tebou milovaný, milovat a brát za ruku bratry. Pak budou Vánoce, až Ti budu moci říci: »Pane, ty víš všechno – ty víš, že tě miluji« (Jan 21, 17).

Slovo nemocního kaplana

Stará křesťanská moudrost praví, že křesťané budují Boží království svou **prací, modlitbou a utrpením**. Takto položil základy náš Pán a Mistr, takto jej následujeme. Tyto tři cesty nejsou v rovnoprávném vztahu. Přestože jsou všechny důležité, je mezi nimi hierarchický vztah. Nejvýše v této hierarchii leží cesta utrpení. Pod ní cesta modlitby. A třetí v pořadí je práce. Krátce se u nich zastavme.

Cesta **práce** je cestou většiny křesťanů v aktivním věku. Je viditelná, a proto se jednoduše posuzuje. Také se však jednoduše hodnotí nebo odmítá. Ježíš se fyzické práci věnuje do svých třiceti let a pak šíří aktivním způsobem Boží království svým vyučováním a mocnými činy. Po jeho vzoru tak může křesťan svou aktivitou pracovat na rozšíření Božího království ve světě. Má i různá úskalí. Třeba to, že se jen na ni člověk upne a ona se sama o sobě stává cílem. Její cesta nese plody, ale ze všech tří nejmenší.

Další cesta je cesta **modlitby**. Je to cesta už menšího počtu věřících, protože se práci věnují raději než modlitbě. Není to cesta tvořená jen kratičkými modlitbami, ale desítkami minut a hodin modlitby. Tou cestou kráčejí často řeholníci, kteří se zástupně modlí za mnoho jiných lidí. Tato cesta není viditelná; snad jen v postojích, které člověk zaujme. Proto ji také mnoho lidí opomíjí, protože jsou zaslepeni materialistickým přístupem. Tato cesta nese více ovoce pro Boží království. Jejím vzorem je Ježíš modlící se na hoře, na pustých místech a v Getsemanech.

Nejvyšší a nejnáročnější je cesta **utrpení**. Je to vrcholná cesta, kterou Pán završil svůj pozemský život. Většina věřících jí prochází až v pozdější fázi života díky nemocem a stáří. Někteří však nesou kříž nemocí a problémů už v mladistvém věku. Je to cesta, která pro Boží království na tomto světě nese nejvíce ovoce. Cesta, kde člověk obětuje utrpení, které prožívá. Málokdo ji dokáže nést statečně. Pán ale dává mnoho milostí a posily těm, kdo jí krácejí.

Milí nemocní bratři a sestry, není jednoduché přijmout nemoc, která přišla s Božím dopuštěním. Tímto krátkým textem jsem vás chtěl povzbudit, abyste utrpení, které nemoc přináší – ať už je fyzické nebo duševní – obětovali pro Boží království. Tak je člověk stále užitečný. Svět posuzuje člověka podle „kvality života“, podle samostatnosti, podle svých materialistických měřítek. To není ale myšlení křesťana. V Božích očích je každý člověk důležitý a má svou hodnotu. A i když se nemůže pohnout a musí mu ostatní pomáhat, je velice „užitečný“, když své utrpení obětuje pro Boží království. Je to skutečně královská a nejvyšší cesta. Nebojme se po ní jít. Kristus kráčí s námi. Vždyť je to cesta, kterou nám on sám ukázal.

S přáním požehnaného adventního a vánočního času a kněžským požehnáním

P. Mgr. Marek Večerek, nemocniční kaplan v Opavě

Vánoční modlitba

(www.signalny.cz)

Potřebujeme tě, Božské Dítě:
ty znáš očekávání a úzkosti našeho srdce,
znáš naše touhy a víš, co potřebujeme.
Vyslyš naše modlitby, požehnej těm, které milujeme,
doprovázej nás stále na cestě života,
ty, který jsi Bůh s námi.
Amen.